

[Leif Hermann]

Hæsinge eller Trekronerbryghuset, hvis det er det, vi vil undgå, kan vi naturligvis formulere bestemmelser, der forhindrer, at byerne bliver ødelagt.

Jeg synes, at der måske er et enkelt problem i bygningsfredningslovsændringerne, som hr. Engell også har peget på, og det er registreringen. Nu har det vel ikke været særlig nemt for miljøministerens Planstyrelse at arbejde med forsøgsregistreringer, således som decemberdagsordenen fra 1986 var formuleret, men udvalget har allerede som første bilag til lovforslaget modtaget en henvendelse fra Dansk Kulturhistorisk Museumsforening, der bl.a. påpeger, at der i forvejen eksisterer visse registre, f.eks. det eksisterende Kulturhistoriske Centralregister, som det hedder i brevet fra Museumsforeningen dateret den 13. januar.

Det er måske nok væsentligt at være opmærksom på, at den registrering, der har fundet sted i kommunerne i form af registranter – det er ikke mange kommuner, der har lavet dem, men nogle er der dog – plus hvad der ellers måtte være inden for museumsvesenet og Kulturministeriet, at der sker et samarbejde mellem Planstyrelsen og de instanser for at få tilvejebragt en registrering, som så mange som muligt kan være med til, således at man også udnytter de ressourcer, der allerede er brugt på dette område.

Der er et andet aspekt, som måske også er vigtigt at få trukket frem, nemlig spørgsmålet om, hvilken rolle Det Særlige Bygningssyn får, hvis vi gennemfører de lovforslag, der ligger her. Jeg kan nemlig udmærket forestille mig, at Det Særlige Bygningssyn vil få ganske betydelig meget mere at se til, end Det Særlige Bygningssyn har i øjeblikket. Når Bygningssynet som rådgiver i spørgsmål om fredninger skal ind i billedet, hvor sigtet er at få bevaret noget mere, vil Bygningssynets opgaver ganske af sig selv blive kraftigt forøget.

Det må vel også betyde noget med hensyn til de midler, der er til rådighed for Statens Bygningsfredningsfond. Ganske vist er grundsigtet med det lovforslag ligesom grundsigtet med forespørgslen ikke, at vi skal fortsætte – om jeg så må sige – enkeltfredninger i den klassiske tradition, men at vi skal sikre bevaringer ud fra bredere helhedssynspunkter. Alligevel kan jeg ikke forestille mig, at Bygningsfredningsfonden ikke nødvendigvis må have tilført flere midler

på den ene eller på den anden måde. Det er naturligvis spørgsmål, som kan behandles under udvalgsarbejdet, men jeg nævner dem allerede her, fordi det synes, som om de konsekvenser af lovforslaget ikke er nævnt i bemærkningerne.

Det andet lovforslag, som også er en opfølgning af decemberdagsordenen, er om ændringerne i kommuneplanloven. Det er rigtigt og – synes jeg – også loyalt, hvad miljøministeren har gjort med fremsættelsen af dette lovforslag. Men det viser jo alligevel, at vi trods alt ikke i dagsordenen er i stand til at være så præcise, så tilkendegivelserne bliver sådan, at der ikke kan rejses indvendinger imod dem. Vi har den 9. februar 1988 fået en henvendelse fra Kommunernes Landsforening, der faktisk fortæller os, at den skærpelse af lokalplanlægningen i forbindelse med nedrivninger, som er foreskrevet for at sikre bevaringsværdige bygninger, finder man problematisk, idet den hos borgerne vil kunne vække falske forhåbninger om, at nedrivningen af bevaringsværdige bygninger kan hindres.

Det er meget uheldigt, hvis det virkelig er rigtigt, at der er formuleret en bestemmelse, der kan vække falske forhåbninger hos borgerne om, at man kan hindre nedrivninger. Enten lægger Landsforeningen til grund, at borgernes indsigelser i forbindelse med en lokalplanlægning om nedrivning ikke har nogen virkning – det kan man udmærket forestille sig, for der er masser af borgerindsigelser, der aldrig tages til følge – eller også lægger Landsforeningen til grund, at sådan som bestemmelsen er formuleret, er den ikke effektiv. Det er også noget, vi vil se på i udvalget.

Jeg vil gerne spørge miljøministeren, og det må ministeren gerne svare på nu. Alt dette hjælper jo ikke så frygtelig meget, hvis man ikke gør befolkningen opmærksom på, at det er Folketingets linie, at der nu skal ske yderligere bevaring, og at denne bevaring bl.a. skal ske gennem kommuneplaner og lokalplaner. Kommunerne skal engang i den kommunale valgperiode tage spørgsmålet om kommuneplanens eventuelle revision op.

Nu er det så moderne inden for andre områder at udmelde temaer – det er et skrækkeligt udtryk, men jeg tror, ministeren forstår mig, når jeg bruger det. Kunne ministeren ikke godt forestille sig, at han udmeldte det tema næste gang, kommunalbestyrelserne skal i gang med